

III.

Едно изъ гнуснитѣ и безбожни Батанъ-чорбаджиеви дѣла.

Черквата, която прѣди Батановѣтъ чорбаджилѣкъ се пълнеше съ християни, въ неговото врѣме почти бѣше на затваряне и запусвяване.

Сѣкий ще рано да подрани да иди въ черква съ утѣшение че тамъ понѣ единъ, два часа нѣма кой да го кѣтне. И най-свирѣпиятъ турчинъ, заштия билъ, воененъ билъ, чиновникъ билъ, какъвто и да би билъ, по него врѣме, не смѣше да иди тамъ, дѣто го казвахъ *Ибадетъ ери* (молебень домъ) и да безпокои *ялурина* въ врѣме на черкуването му. А Батанъ? — И той ще рано да подрани, хората, мало и голѣмо съ свѣщници въ рѣка, отивать въ черква, а той съ чюбука въ рѣка ще иди право въ Върбановата крѣча, която бѣше на срѣщу черквата. Устата му, палена пещъ, рѣцѣтъ му треперать, гурелясалитѣ му очи едва мигать, влѣзе въ крѣчмата, глѣтне едно, двѣ, три, но да не мислите чешки, не, цѣли тенегияни петдесетаци, върла ракия. Афонътъ се пуква, терекилика минува. Напълня чибукъ, задими, сѣднѣ до вратата на крѣчмата и ококори зачервенитѣ си очи кадѣ пжтя. Мжже, жени вървятъ кадѣ черква. Мине ли млада булка, Батановитѣ очи се отварять четири, упули очи и безсрамно забере да се по-укашлюва, да засуква ускубанитѣ си мустаци, да я изглѣдва отъ главата до краката, да се по-сбутватъ съ крѣчмаря, сѣщъ развратникъ, като чорбаджията и до цалатъ по-между си най-безобразни одумвания противъ тая, оная.

Черквата дава отпущъ. Батанъ си е вече направилъ добръ кефа. Натоварва на гърбътъ на кехаята човалъ съ